

NEGYEDIK FEJEZET

...melyben hőseink szökni próbálnak a varangyok fogságából

A tündérek nagyon megörültek a kedves kis állatkának. A pele elmesélte, hogy az unokatestvérénél járt látogatóban, és éppen hazafelé indult, amikor észrevette a segítségkérő jelet.

– Csapdába estünk... – mutatott Mina a lábukra. – Tudnál segíteni nekünk?

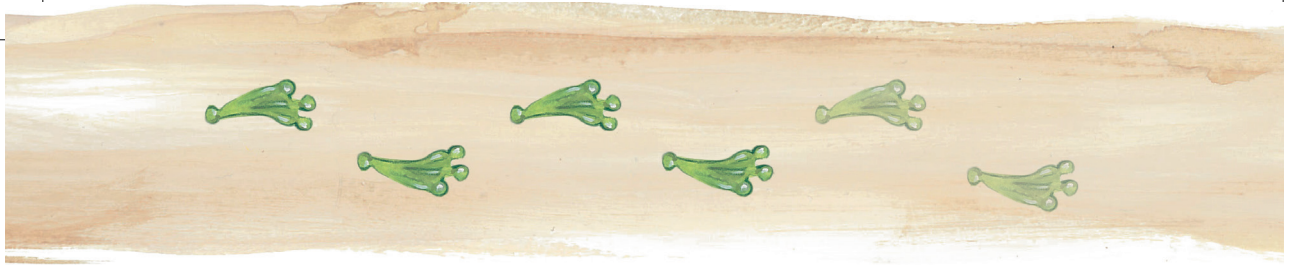
A pele lelkesen bólintott, majd körbeszimatolta őket.

– Békanyál? – kérdezte.

Mielőtt válaszolhattak volna, megszólalt egy vékonyka hang:

– Tudományos szempontból megállapíthatom, hogy abból tündéreknek nem könnyű szabadulni. A békanyál fonalainak rezonanciája megegyezik a tündérszárnyak rezgésével, és az olyan kapcsolódást alakít ki molekuláris szinten...

– Hagyd már abba! – kiáltotta mérgesen a pele a láthatatlannak, közben továbbra is a sziklát és a békanyálat vizsgálva. – Nem látod, hogy bajban vannak? Nem a professzori előadásodra kíváncsiak.

– De mi volt ez? Vagy ki volt? – Vidi csodálkozva nézett körül. Nem látott senkit.

– Ó, ne is törődjeteK veLe! – mondta a pele legyintve, és nekife-szült a kőnek, hogy megmozdítsa.

– Mi az, hogy ne törődjenek velem?
– szólalt meg ismét a vékonyka hang, ezúttal hatalmas felháborodással. –
Hogyhogy ne törődjenek a huszonegyedik század egyik legnagyobb lángelméjével?!

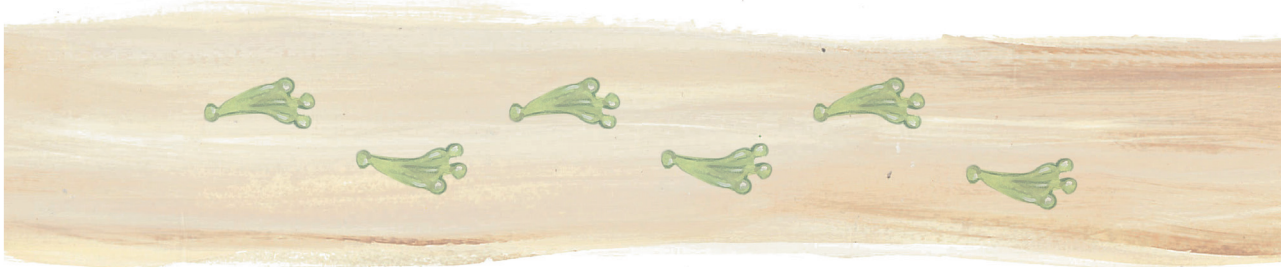
A pele megadóan sóhajtott.

– A bolhám. A bal fülemnél – tette hozzá, mert látta, hogy a tündérek továbbra is keresik a hang gazdáját.

A két tündér kimeresztette a szemét, és valóban megpillantottak egy aprócska bolhát; vidáman integetett nekik, miközben jó erősen kapaszkodott a pele fülébe. Időnként mégis nagyot zökkent, ahogy a pele az orrával a követ taszigálta.

– EngedjéteK meg, hogy bemutatkozzam. Negyedik Pelefüli Bonifác vagyok.

– Mina – mutatkozott be a tündérlány is, és kicsit elszégyellte magát egyszerű neve miatt.

– Vidi – mondta a tündérfiú –, de miért vagy te negyedik?

– Azért, mert a családban a negyedik vagyok, akit így hívnak. Tiszteletreméltó apám, nagyapám és dédapám is e nevet viselte.

– Engem Fürgencsnek hívnak – mutatkozott be a pele is, és tovább bökölte a sziklát.

– De ne szaporítsuk a szót, hiszen bajban vagytok! – vette át a szót Bonifác. – Lássunk neki a munkának, szabadítsunk ki benneteket!

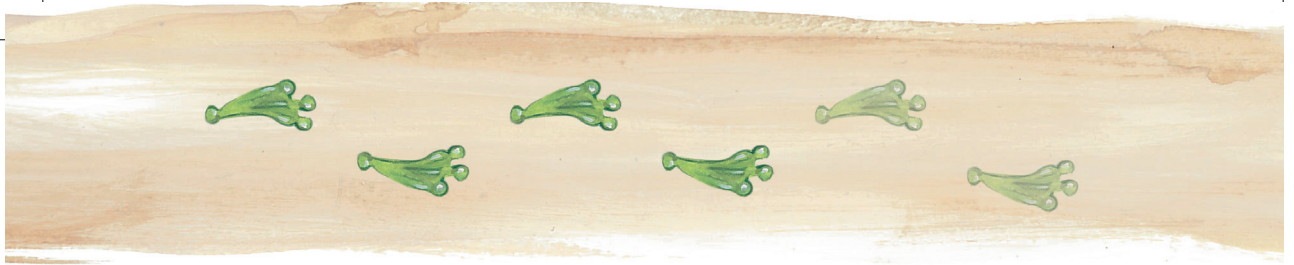
– Szabadítsunk ki? – nevetett Fürgencs. – Úgy érted, én szabadít-sam ki őket? Látod, hogy folyamatosan azt nézem, mit tehetnék.

– Ez csapatmunka lesz – mondta Bonifác. – Én kiszámolom azt a függvényt, amivel a tündérszárnyak és a békanyál molekuláris rezonanciáját deriváljuk...

– Na jó, amíg te deriválsz, én kiásom őket – szakította félbe Fürgencs, mivel látta, hogy nincs más megoldás, és fürgén fúrni kezdett a kő tövénél a földbe. A két tündér botokkal próbált segíteni neki.

– Az erő győzelme az ész fölött! – sóhajtotta színpadiasan Bonifác. Majd pár szőrszállal a potrohát Fürgencs füléhez kötötte, és miután így szemmel láthatóan biztonságosabban és kényelmesebben érezte magát, beszédbe elegyedett a tündérekkel.

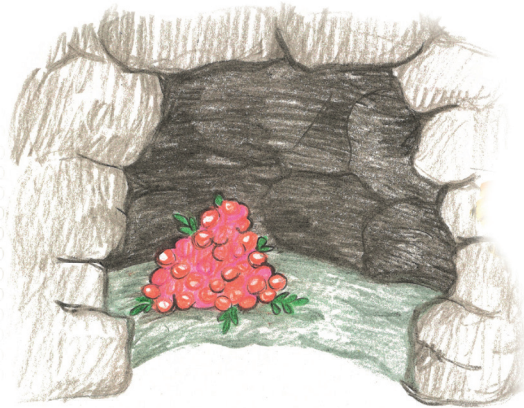
– Honnan jöttetek? – kérdezte.

Amikor a tündérek elmondták, hogy Fonyódligetről, a bolha lelkesen beszámolt róla, hogy az egyik másodunokatestvére is ott lakik. Egy kutyán. De mivel anyai ágon rokonok, ezért nem is Pelefüli. Hanem Kutyafüli.

A pele közben egy kicsit szusszant, és elmesélte, hogy ő pedig Balatonedericsen, a Csodabogyós-barlangban él nagypapájával, Pele apóval. Vidi még szorult helyzetében is fellelkesedett.

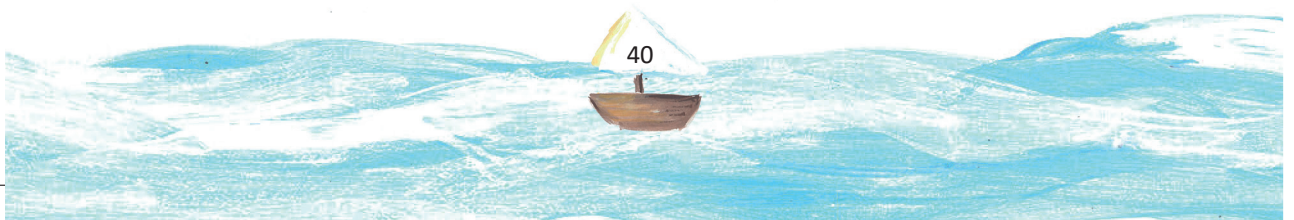
– Csodabogyós-barlang? Ez nagyon izgalmasan hangzik!

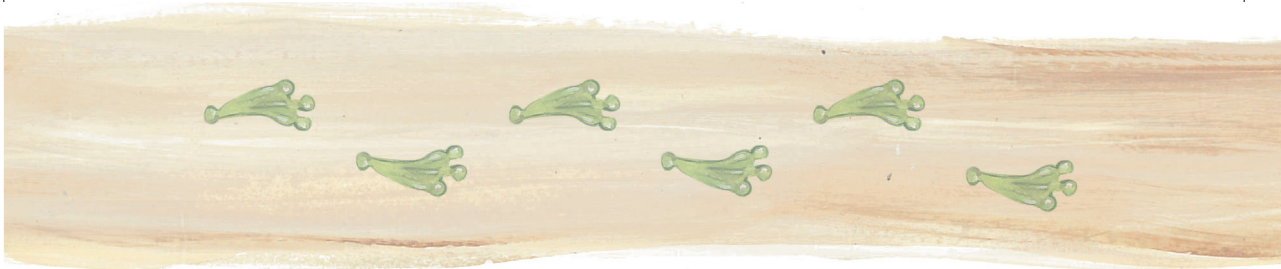
– Az is – felelte büszkén Fürgencs, szorgalmasan fúrva tovább a kő tövét. – Sokan a csodájára járnak. Ahogy nagypapám tudományának is. Ő ugyanis egy igazi varázsló!

Vidi azonnal lázba jött, de a bolha lehűtötte.

– Varázslók nincsenek – közölte Bonifác. – Pele apó is csak a természet remek megfigyelése során kapott tudományos eredmények felhasználásához ért, s némi lila füstbe burkolja, hogy mindenkit elkápráztasson.

Fürgencs morcosan szakította félbe:

– A nagyapám igenis igazi varázsló! – Majd a tündérekhez fordult. – Bonifác nagy tudósnak és feltalálónak tartja magát, pedig többnyire elég lüke ötletei vannak. De amúgy jóra való fickó. Ráadásul irtó vicces. Unalmas lenne nélküle az élet. Igaz, Bonifác?

– Bizony, bizony, nem tudom, mit csinálnánk egymás nélkül. Bár Fürgencs nem sokat konyít a tudományokhoz, de hát a magamfajta meg nem értett zseniknek mindig is nehéz életük volt... Méghogy lüke ötletek! – Bonifác nagyot sóhajtott. – Az ilyen lángelméket sosem ismerik el... De Fürgencs a legjóságúbb teremtés, akivel életemben találkoztam. Minden bajbajutotton segít. Ráadásul a legjobb barát!

Bonifác megvakargatta a pele fülét, mire ő csiklandósan felkuncogott. A bolha ezután újra a tündérek felé fordult, mert kíváncsi volt, mi járatban vannak errefelé. Vidi elmesélte, hogy a vaszörny után nyomoznak a szigligeti nádasban.

Bonifác szeme elkerekedett. Fürgencs is csodálkozva pislogott.

– Sosem hallottunk róla – mondták.

– Ez jó hír, mert akkor bizonyára még mindig alszik – állapította meg Vidi. – Állítólag szörnyű hangja van és tüzet okád, ez csak feltűnt volna!

– Azt mondják, még az emberek is félnek tőle – toldotta meg Mina.

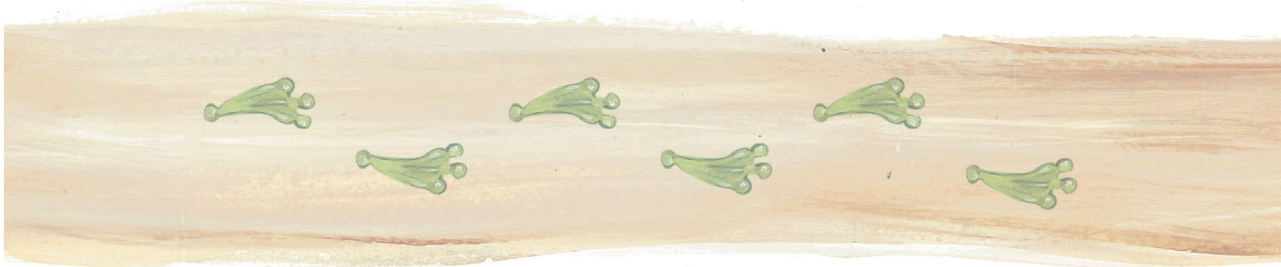
– Lárifári – nevetett a bolha. – Egy ilyentől miért félnének? Sokkal jobban tartanak tőlem. Csak meglátnak, és máris sikongatnak: bolha, bolha!

Fürgencs nagyot kacagott ennek hallatán, majd a tündérekhez fordult.

– De hogy kerültetek bele a békanyálba? Mindenki tudja, milyen veszélyes a tündérekre.

Mina elmesélte, hogyan estek a különös varangy csapdjába, és az hogy ragasztotta őket a kőhöz. A két tündér még most is megborzongott, ahogy felidézte a szörnyű béka emlékét.

– Csak nem Bíbor Varangy? – kérdezte a pele.

– Bíbor Varangy? – Vidi elgondolkodott. – Lehetséges, mert bordó cilindert és frakkot viselt.

– Sosem láttam még frakkot viselő békát – tette hozzá Mina.

– Hát akkor bizony az Bíbor Varangy volt! Rettenetes, pöffeszke-dő alak. Azt hiszi, övé a világ.

– Arról a két félnótás szolgájáról ne is beszéljünk! Az intelligenciaszintjük a zéró felé konvergál – mondta Bonifác, majd látva a tündérek értetlen pillantását, elégedetten elmosolyodott. – Ostobák.

De mielőtt tovább magyarázott volna, ijedten megugrott.

– Hallottátok?

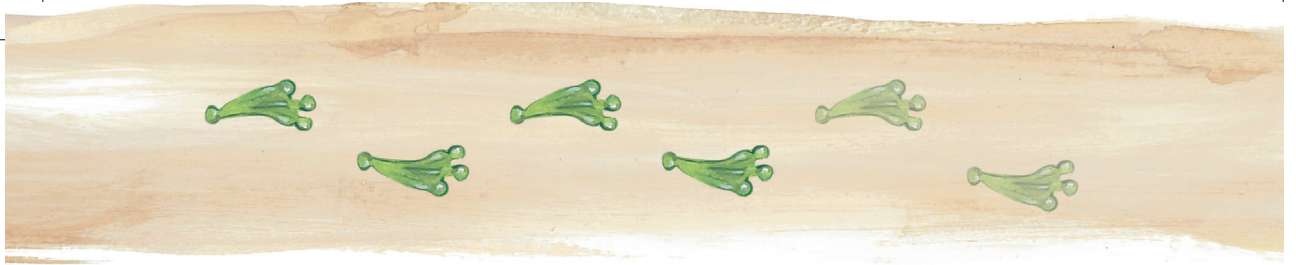
Fürgencs abbahagyta a fúrást, és mindnyájan hegyezték a fülüket.

– Lehet, hogy csak képzelődtem – mondta végül Bonifác, a pele pedig tovább dolgozott.

A kő nemsokára kilazult. Ám a két tündér hiába próbált meg felröppenni, olyan közel voltak egymáshoz, hogy a szárnyaik összeakadtak, és a kő is túl nehéznek bizonyult a repüléshez.

– Akkor kapaszkodjatok a bundámba – rendelkezett Fürgencs. – Elviszlek benneteket a nagypapámhoz. Ő biztos meg tud szaba-

dítani titeket a békanyáltól és ettől a sziklától. Na, gyorsan, gyorsan, mielőtt visszaér Bíbor Varangy!

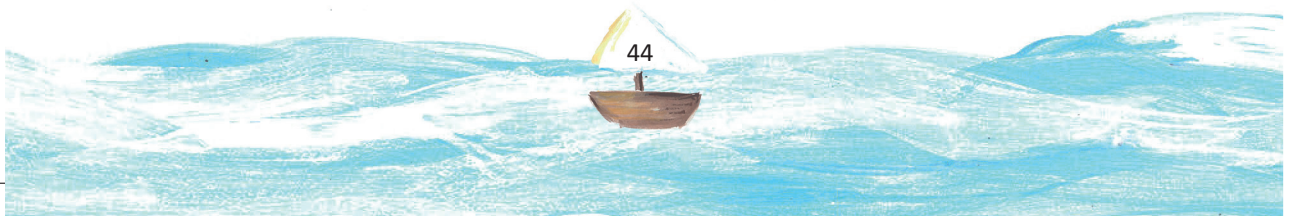
Oldalt megragadták Fürgencs szőrét, a pele pedig méretéhez képest meglepően fürgén indult el velük.

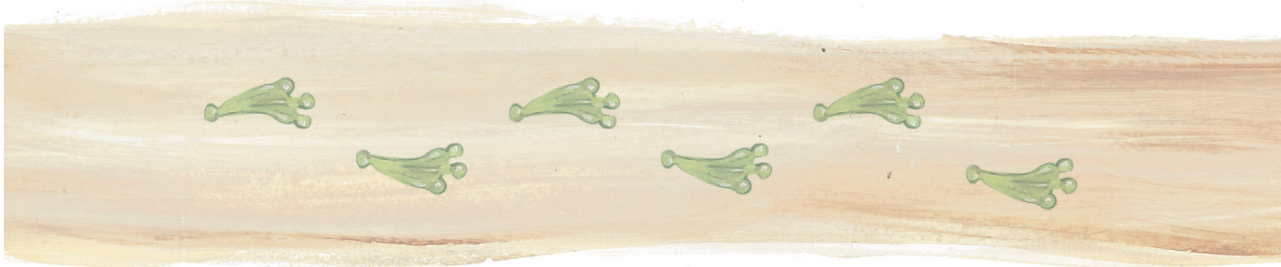
– Egyébként mit akart veletek csinálni Bíbor Varangy? Elmondta? – kérdezte Bonifác elégedett hangon; peleszörből kényelmes függőágyat font magának Fürgencs két füle között, abban heverészett, és szemmel láthatóan nagyon örült az utazótársaságnak.

A tündérek elmesélték, hogy Bíbor Varangyot egy amerikai nagybácsija látogatja meg, és nagy előadással készül tündérekkel, pacsirtákkal és egy tücskökből álló zenekarral.

– Ez primán hangzik! – füttyentett a bolha.

– De úgy tervezi ezt, hogy mindenkit rabul ejt – magyarázta Vidi.

– Ej, ej! – Bonifác a fejét csóválta. – A szabadság korlátozása már igencsak rosszul hangzik. Sőt, igazából olyan cselekmény, amit a Büntető törvénykönyv is elítél, és...

– Csitt, hallottátok? – aggodalmaskodott Mina.

Fürgencs megállt. Némán füleltek.

– Mit hallottál? – kérdezte suttogva Vidi.

– Mintha egy ág reccsent volna meg – felelte Mina.

Újra füleltek. A szellő lágyan susogott a fák között, meg-meglebbentette leveleiket, de azon kívül semmi sem hallatszódot.

– Á, lehet, hogy csak képzelődtem – sóhajtott nagyot Mina.

Továbbindultak. De beszélgetni már nem volt kedvük. Csak hallgattak, és a legkisebb zajra is összerezzentek.

Nemsokára a Balaton felé tartó patakhoz értek. Fürgencs itt megállt egy szusszanásnyi időre. Bonifác kikandikált függőágyából, és azt mondta:

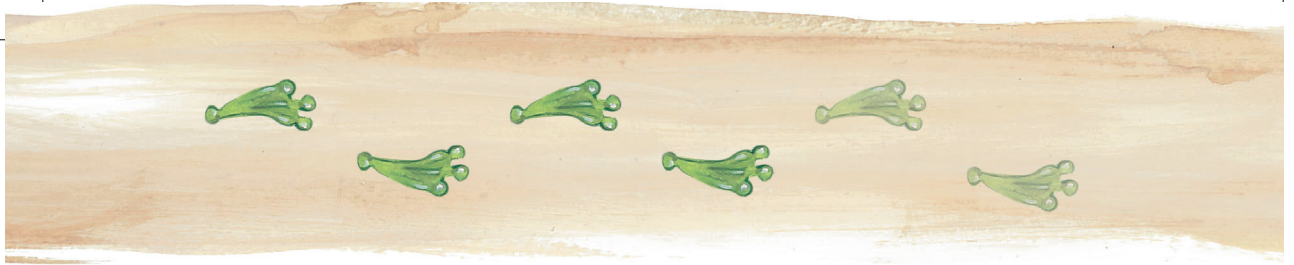
– Van egy briliáns tervem!

– Briliáns – nevetett a szemét forgatva Fürgencs. – Csupa fül vagyok!

– A varangyok nem tudnak ilyen gyorsan haladni, mint Fürgencs – kezdte Bonifác –, nem véletlenül hívják így kis barátomat.

– Vitatkozhatnánk, ki a kicsi – kuncogott Fürgencs.

Bonifácot azonban nem lehetett kizökkenteni a nyugalmából.

– Szóval nem tudnak ilyen gyorsan jönni, ezért van egy kis előnyünk. Pihenjünk meg egy kicsit, és elmondom a szenzációs tervemet.

– Most már szenzációs... – vigyorgott továbbra is Fürgencs.

A két tündér elengedte a pele bundáját, és nagyot sóhajtva lehuppantak a patak partjára. A talpukhoz ragasztott kő nagyot koppant. Fürgencs erősen szuszogva ült le.

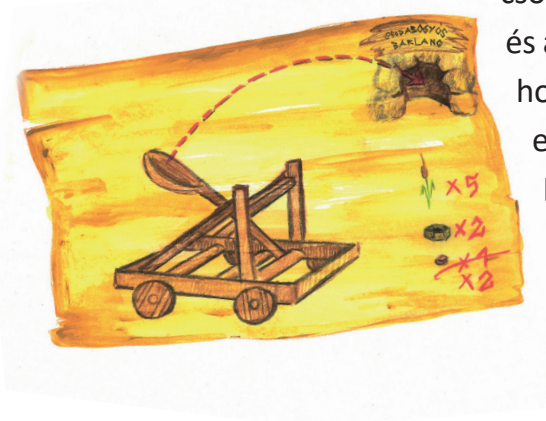
– A kapaszkodástól görcsbe állt a kezem – panaszkodott Mina. – Már alig bírtam tartani magamat.

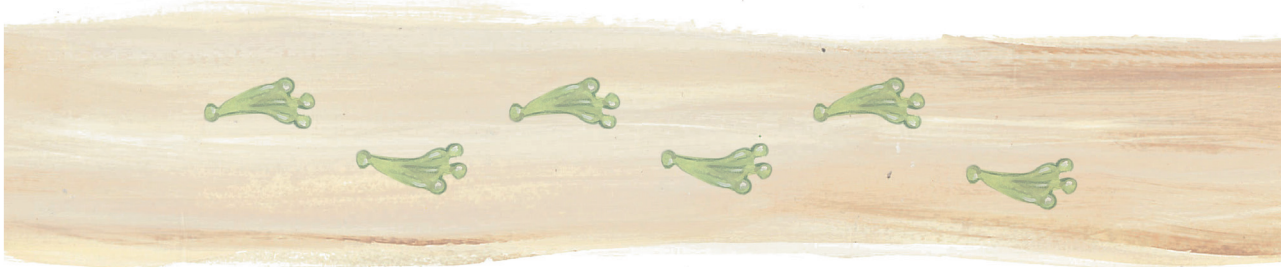
Mindketten megmozgatták elgémberedett ujjukat, dörzsölgettek kézfejüket, Fürgencs pedig a lábát. Bonifác azonban nem hagyott időt a sajnálkozásra.

– Idefigyeljete! Elmondom a tervet. Nézzétek ezeket a remek nádszálakat! – Rámutatott az ösvény jobb oldalán magasodó nád-

csomóra. – Ki kell számítani a tündérek és a kő súlyát, a Csodabogyós-barlanghoz vezető röppálya ívét, majd építeni egy katapultot, és kilőni őket. Nem kell hozzá más, mint öt nádszál, két anyacsavar és egy meggy mag.

– Egy meggy mag? – hökkent meg Vidi.

– Egy meggymag – bólított határozottan Bonifác. De aztán elgondolkodott. – Meg még egy meggymag.

– Egy meggymag meg még egy meggymag, az két meggymag – nevetett Fürgencs.

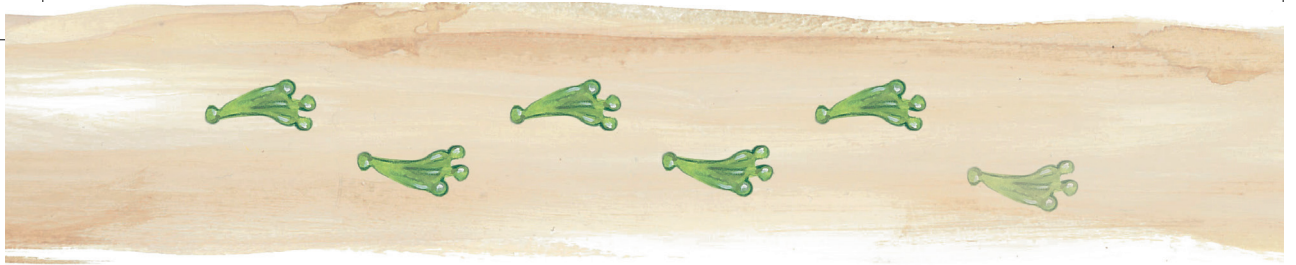
– Na jó, amíg ti meggymagoztok és anyacsavarokat próbáltok keresni a nádasban, addig elmondom az én tervemet – mondta Mina, és a túlpartra mutatott. – Nézzétek az ösvényt! Először puha talajon vezet, ahol jól kivehetőek a nyomok. De később sziklás lesz a terep, ott már nem látszódnak. Ez lesz cseles tervünk alapja! Fürgencs szépen átmegy, mintha együtt átkeltünk volna, elér egészen a sziklás részig, aztán szépen a saját nyomában visszalépked a patakig. Mi pedig a patakban folytatjuk utunkat, ahol a víz mindent elmos. A varangyok viszont azt fogják hinni, hogy az ösvényen haladtunk tovább, csak épp a sziklás talajon már nem látszódik a nyomunk.

– Na, ez az igazán furmányos terv! – Vidi szeme csillogott a lelkesedéstől, és büszkén nézett hűgára. – Minának mindig remek ötletei vannak.

– El kell ismernem, van benne némi ráció – helyeselt Bonifác is.

A kis pele rögtön nekilátott a terv végrehajtásának. A vízben átrappolt a túlpartra, és elindult az ösvényen. Majd a sziklás részt elérve óvatosan visszatolatott, nagyon figyelve, hogy saját nyomaiban lépkedjen. Amikor visszaért, elégedetten lehuppant a tündérek mellé.

– No, ezzel megvolnánk – mondta vidáman.

Mina és Vidi elismerően veregették meg a bundáját.

– Pszt, halljátok? – Vidi csendre intette őket.

Ezúttal mindnyájan felfigyeltek az óvatos, halkan cuppogó léptekre.

